

Ik weet niet, of ik mij daarvoor moet generen, maar onlangs maakte ik een 'bedevaart' naar het Waterlooplein. Het was alweer enkele maanden geleden, dat ik aan een van de boekstalletjes aldaar, mijn reeds jaren in bezit zijnde 'De Flora van Nederland' door Prof. Oudemans onder redelijke condities mocht aanvullen met de bijbehorende 'Atlas van Platen'.

Deze twintigste januari 1966 werd op dit punt een teleurstelling. Het was drie uur in de middag. Een stevig laagje sneeuw bedekte al die plaatsen waar niet teveel gelopen en gereden werd. Een schrille wind maakte het onbehagelijk koud. De meeste kooplieden waren aan het inpakken of reeds vertrokken. Ik liep terug over het 'Jonas Daniël Meyerplein'. Aan de voet van de stoere bronzen figuur, ons verzet symboliserend, lag een leeg frites-zakje. Kennelijk gediend hebbende voor frites 'met'. De resten van deze laatste substantie waren nog duidelijk herkenbaar. Dit waardeloze vette geval, achteloos weggegooid, werd, desondanks, niet versmaad. Een flinke mannetjes merel,

staart in de karakteristieke houding, inspecteerde, met succes, het inwendige van dit puntzakje. Waarschijnlijk nog onkundig van de steeds voortschrijdende emancipatie, werd dit fourageren door een in stemmig bruin-zwart gestoken vrouwtje, op eerbiedige afstand, gadeslagen. Leuk om te zien, maar minder belangrijk.

Het merkwaardige is echter het verenpak van mijnheer. Kop, nek, keel, borst en buik, wit met kleine zwarte vlekken. Oranje-gele snavel en donkere poten. Kleine - en grote slagpennen vormen twee witte strepen, die fel afsteken tegen het overige glanzende zwart van rug, stuit en staart. Voorwaar een merkwaardige ontmoeting, die mij deed denken aan een bastaardering. Nu zijn er, hoewel zeer zelden, bastaarderings van kramsvogels met merel en koperwiek vastgesteld. Ik durf niet te beweren, dat mijn waarneming in het hartje van Amsterdam een dergelijke zeldzaamheid betreft, maar een 'vreemde vogel' blijft het, althans naar onze menselijke maatstaven.

Watergang, 30 januari 1966.

Brieven aan de redacteur

Wegens leeftijd in ruste gegaan had ik (met mijn vrouw) het voorrecht in Winterswijk een onderdak te vinden in het zg. 'Möllen Huuske' op 40 m van de watermolen, 3 km vanaf het station Winterswijk (zuidelijk). Belangrijker nog: grenzende aan het beroemde natuurmonument 'Bekendelle' (dialect: Beek en Dal), waar doorheen de Slingerbeek gaat. Daar zag ik al de Gele kwikstaart (de brief is gedateerd 24 januari) van vlakbij en vorige zomer zag mijn oudste dochter er een rivierkreeft wadende door de Slinge. Verder veel IJsvogels enz. Het is een ideaal oord voor natuurliefhebbers, de beek is nog niet verontreinigd.

Als natuurliefhebbers in 'Het Woold' willen komen hebben wij altijd slaapplekken voor hen, op conditie dat een overschot in de oude varkensstal zal moeten slapen en natuurlijk, na tijdig bericht. Op ons terrein is overigens ook nog wel plaats voor een paar tenten.

G. Oldeman, Woold K 196 te Winterswijk.